

Μ Π Λ Α Ν Κ Α
Λ Ι Π Ι Ν Σ Κ Α

365

ημέρες

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΤΟΥ 1.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΒΑΣΙΣΤΗΚΕ
Η ΟΜΟΤΙΤΛΗ ΤΑΙΝΙΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: 365 dni

Από τις Εκδόσεις Edipresse Polska SA, 2018

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **365 ημέρες**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Blanka Lipińska

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ούρουσλα Χόπκω

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αύδη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Blanka Lipińska, 2018

© Εξωφύλλου: Edipresse Polska

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: kiuikson/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-45-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-46-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOUNIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

Μ Π Λ Α Ν Κ Α
Λ Ι Π Ι Ν Σ Κ Α

365

ημέρες

Μετάφραση από τα πολωνικά: Ούρσουλα Χόπκο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«Μάσιμο, ξέρεις τι σημαίνει αυτό;»

Γύρισα το κεφάλι μου προς το παράθυρο κοιτάζοντας τον καθαρό δίχως σύννεφα ουρανό και μετά έστρεψα το βλέμμα μου στον συνομιλητή μου.

«Θα εξαγοράσω αυτή την εταιρεία είτε αυτό αρέσει στην οικογένεια Μανέντε είτε όχι».

Σηκώθηκα, ο Μάριο και ο Ντομένικο σηκώθηκαν κι αυτοί νωθρά από τις καρέκλες τους και στάθηκαν πίσω μου. Ήταν συμπαθητική η συνάντηση αλλά σίγουρα πολύ μεγάλη σε διάρκεια. Έσφιξα τα χέρια των ανδρών που βρίσκονταν στο δωμάτιο και κατευθύνθηκα προς την πόρτα.

«Κατάλαβέ το, αυτό θα είναι καλό για όλους».

Σήκωσα τον δείκτη μου.

«Θα με ευχαριστείς γι' αυτό».

Έβγαλα το σακάκι μου και ξεκούμπωσα ακόμη ένα κουμπί στο μαύρο μου πουκάμισο. Καθόμουν στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου απολαμβάνοντας την ησυχία και τη δροσιά του κλιματισμού.

«Στο σπίτι», μούγκρισα μέσα απ' τα δόντια μου και άρχισα να κοιτάζω τα μηνύματα στο κινητό.

Τα περισσότερα αφορούσαν τις επιχειρήσεις, αλλά ανάμεσα τους βρήκα ένα μήνυμα από την Άννα: Είμαι υγρή, χρειάζομαι

τιμωρία. Το πέος μου κουνήθηκε μέσα στο παντελόνι και εγώ με έναν αναστεναγμό το επανάφερα και το πίεσα σφιχτά. Ω ναι, η κοπέλα μου διαισθανόταν σωστά τη διάθεσή μου. Ήξερε πως αυτή η συνάντηση δε θα ήταν εύκολη και θα με τάραζε. Ήξερε επίσης τι με χαλαρώνει. «Να είσαι έτοιμη στις οκτώ», της απάντησα σύντομα και κάθισα αναπαυτικά, κοιτάζοντας μέσα από το παράθυρο του αυτοκινήτου τον κόσμο να περνά και να χάνεται. Έκλεισα τα μάτια.

Και πάλι εκείνη. Στο δευτερόλεπτο έγινα σκληρός σαν ασφάλι. Θεέ μου, θα τρελαθώ αν δεν τη βρω. Από το ατύχημα πέρασαν ήδη πέντε χρόνια, πέντε ολόκληρα χρόνια από το συμβάν που ο γιατρός αποκάλυψε ως το θαύμα του θανάτου και της ανάστασης, κατά τη διάρκεια του οποίου ονειρεύτηκα μια γυναίκα που δεν είχα ξαναδεί στην πραγματική ζωή. Τη γνώρισα στα οράματά μου όταν ήμουν σε κόμα. Το άρωμα των μαλλιών της, η απαλότητα του δέρματος – σχεδόν αισθανόμουν πως την αγγίζω. Κάθε φορά που έκανα έρωτα με την Άννα ή οποιαδήποτε άλλη γυναίκα, έκανα έρωτα μ' εκείνη. Την ονόμαζα Κυρία. Ήταν η κατάρα μου, η τρέλα μου και προφανώς και η σωτηρία μου.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε. Πήρα στο χέρι το σακάκι μου και κατέβηκα. Στην πίστα του αεροδρομίου με περίμεναν ήδη ο Ντομένικο, ο Μάριο και οι άντρες που είχα πάρει μαζί μου. Ίσως το παράκανα, αλλά καμιά φορά η επίδειξη ισχύος είναι απαραίτητη για να μπερδευτεί ο αντίπαλος.

Χαιρέτησα τον πιλότο και κάθισα στη μαλακή πολυθρόνα, η αεροσυνοδός μου σέρβιρε ουίσκι με ένα παγάκι. Την κοίταξα. Ήξερε τι μου αρέσει. Την κοίταξα με το βλέμμα κενό και εκείνη κοκκίνιζε και χαμογελούσε σαγηνευτικά. Γιατί όχι; σκέφτηκα και σηκώθηκα ζωηρά από το κάθισμά μου. Έπιασα την έκπληκτη γυναίκα από το χέρι και την τράβηξα προς το ιδιωτικό μέρος του τζετ.

«Ξεκινήστε!» φώναξα στον πιλότο κλείνοντας πίσω μου την πόρτα και εξαφανίστηκα με το κορίτσι.

Όταν μπήκαμε στο δωμάτιο, την άρπαξα από τον λαιμό και τη γύρισα με μια αποφασιστική κίνηση σπρώχνοντάς τη στον τοίχο. Την κοιτούσα στα μάτια, ήταν τρομοκρατημένη. Πλησίασα τα χείλη μου στα δικά της και της έπιασα το κάτω χείλος, εκείνη αναστέναξε. Τα χέρια της κρέμονταν ελεύθερα δίπλα στο σώμα της και το βλέμμα της ήταν κολλημένο στα μάτια μου. Την τραβήξα από τα μαλλιά για να γείρει προς τα πίσω το κεφάλι της, έκλεισε τα βλέφαρά της και αναστέναξε πάλι. Ήταν υπέροχη, τόσο θηλυκή· όλο μου το προσωπικό έπρεπε να είναι έτσι, μου άρεσε όλα να είναι όμορφα.

«Γονάτισε», της φώναξα πιέζοντάς την προς τα κάτω.

Υπάκουσε χωρίς δισταγμό. Άφησα έναν αγνό αναστεναγμό απόλαυσης για να την επαινέσω για το σωστό είδος υποταγής και με τον αντίχειρά μου χάιδεψα τα χείλη της, που υπάκουα μισάνοιξε. Ποτέ δεν είχα καμία σχέση μαζί της, παρ' όλα αυτά η κοπέλα ήξερε καλά τι να κάνει. Ακούμπησα το κεφάλι της στον τοίχο και άρχισα να κατεβάζω το φερμουάρ. Η αεροσυνοδός κατάπιε δυνατά το σάλιο της ενώ τα μεγάλα της μάτια με κοιτούσαν διαρκώς.

«Κλείσε τα μάτια», της είπα ήρεμα περνώντας τον αντίχειρα πάνω από τα βλέφαρά της. «Θα τα ανοίξεις όταν θα σου το επιτρέψω».

Το πέος μου πετάχτηκε έξω από το παντελόνι, σκληρό και σχεδόν οδυνηρά διογκωμένο. Ακούμπησε στα χείλη του κοριτσιού και εκείνη φρόνιμα άνοιξε το στόμα της. Δεν ξέρεις τι σε περιμένει, σκέφτηκα, και τον έσπρωξα μέχρι το τέρμα κρατώντας το κεφάλι της έτσι ώστε να μην μπορεί να κουνηθεί. Ένιωσα να πνίγεται και τον έσπρωξα ακόμη πιο βαθιά. Ω ναι, μου άρεσε όταν τρομοκρατημένες γούρλωναν τα μάτια τους σαν να νόμιζαν ότι πραγματικά θα τις πνίξω. Τραβήχτηκα σιγά σιγά και τη χάιδεψα τρυφερά στο μάγουλο. Την παρακολουθούσα καθώς ηρεμούσε και έγλειφε το σάλιο από τα χείλη της.

«Θα σε γαμήσω από το στόμα».

Η γυναίκα έτρεμε ελαφρά.

«Μπορώ;»

Το πρόσωπό μου ήταν αγέλαστο χωρίς ίχνος συναισθήματος. Η κοπέλα για μια στιγμή με κοίταξε με τα πελώρια μάτια της και μετά από λίγα δευτερόλεπτα έγνεψε καταφατικά. «Ευχαριστώ», της ψιθύρισα, χαϊδεύοντας με τα δυο μου χέρια τα μάγουλά της. Ακούμπησα την κοπέλα στον τοίχο και για άλλη μια φορά γλίτσησα πάνω στη γλώσσα της φτάνοντας ως τον λαιμό. Έσφιξε τα χείλη της γύρω μου. *Ω ναι!* Οι γοφοί μου άρχισαν να με σπρώχνουν δυνατά μέσα της. Αισθανόμουν ότι δεν μπορεί να αναπνεύσει, μετά από λίγο άρχισε να παλεύει, και την κράτησα πιο σφιχτά. *Αυτό είναι!* Τα νύχια της καρφώθηκαν στα πόδια μου. Στην αρχή προσπάθησε να με σπρώξει και στη συνέχεια να με τραυματίσει με γρατζουνιές. Μου άρεσε αυτό, μου άρεσε όταν πάλευαν, όταν ήταν ανήμπορες μπροστά στη δύναμή μου. Έκλεισα τα μάτια μου και είδα την Κυρία μου, ήταν γονατιστή μπροστά μου και το σχεδόν μαύρο βλέμμα της με διαπερνούσε. Της άρεσε όταν την έπαιρνα έτσι. Έσφιξα πιο δυνατά με τα χέρια μου τα μαλλιά της καθώς έβλεπα στα μάτια της την επιθυμία. Δεν μπορούσα να αντέξω περισσότερο, ακόμη δύο δυνατά σπρωξίματα και πάγωσα. Το σπέρμα ξεχύθηκε από μέσα μου πνίγοντας ακόμη περισσότερο την κοπέλα. Άνοιξα τα μάτια μου και κοίταξα το μουτζουρωμένο μακιγιάζ της. Υποχώρησα λίγο για να της κάνω χώρο.

«Κατάπινε», της φώναξα, τραβώντας την πάλι από τα μαλλιά.

Στα μάγουλά της έτρεξαν δάκρυα, όμως εκτέλεσε την εντολή μου υπάκουα. Τραβήχτηκα από το στόμα της και εκείνη γλιστρώντας στον τοίχο άφησε το κορμί της να καθίσει στο πάτωμα.

«Γλείψε!» Η κοπέλα πάγωσε. «Ως την τελευταία σταγόνα».

Ακούμπησα και τα δυο μου χέρια στον τοίχο μπροστά μου και την κοιτούσα θυμωμένος. Σηκώθηκε για άλλη μια φορά

και έπιασε τον ανδρισμό μου με τη λεπτεπίλεπτη παλάμη της. Άρχισε να γλείφει τα υπολείμματα του σπέρματος. Βλέποντας πόσο προσπαθεί, χαμογέλασα ελαφρώς. Όταν έκρινα πως είχε τελειώσει, απομακρύνθηκα από κοντά της και έκλεισα το φερμουάρ.

«Ευχαριστώ». Της έδωσα το χέρι μου και εκείνη με τρεμάμενα πόδια στάθηκε δίπλα μου.

«Εκεί είναι το μπάνιο». Έδειξα την κατεύθυνση με το χέρι μου, αν και εκείνη γνώριζε το αεροπλάνο καλύτερα από εμένα. Κούνησε το κεφάλι της και κατευθύνθηκε προς την πόρτα.

Γύρισα στους συντρόφους μου και κάθισα στην πολυθρόνα για το υπόλοιπο της επιστροφής. Ήπια μια γουλιά από το τέλειο ποτό που είχε ελαφρώς χάσει την ιδανική θερμοκρασία. Ο Μάριο άφησε την εφημερίδα και με κοίταξε.

«Την εποχή του πατέρα σου θα μας είχαν πυροβολήσει όλους».

Αναστέναξα περιστρέφοντας απαξιωτικά τα μάτια μου και εκνευρισμένος χτύπησα το ποτήρι στο τραπέζι.

«Την εποχή του πατέρα μου θα κάναμε παράνομο εμπόριο αλκοόλ και ναρκωτικών, δε θα διοικούσαμε τις μεγαλύτερες εταιρείες στην Ευρώπη». Ακούμπησα την πλάτη μου στην πολυθρόνα και αγριοκοίταξα τον σύμβουλό μου. «Είμαι η κεφαλή της οικογένειας Τοριτσέλι και αυτό δεν είναι τυχαίο αλλά συνειδητή απόφαση του πατέρα μου. Σχεδόν από την παιδική μου ηλικία προετοιμαζόμουν ώστε η οικογένεια να εισέλθει σε μια νέα εποχή όταν αναλάβω την εξουσία».

Ξεφύσηξα και χαλάρωσα λιγάκι όταν η αεροσυνοδός σχεδόν αθόρυβα πέρασε δίπλα μας.

«Μάριο, ξέρω πως σου αρέσουν οι πυροβολισμοί».

Ο μεγαλύτερος σε ηλικία άντρας που ήταν σύμβουλός μου χαμογέλασε ελαφρώς.

«Σύντομα θα υπάρξει δράση», του είπα και τον κοίταξα με σοβαρό ύφος. «Ντομένικο», αυτή τη φορά απευθύνθηκα στον

αδελφό μου, που μου έριξε μια ματιά, «βάλε τους ανθρώπους σου να αρχίσουν να ψάχνουν αυτή την πουτάνα τον Άλφρεντ». Ξανακοίταξα τον Μάριο. «Θες πυροβολισμούς; Αυτούς μάλλον δε θα τους χάσεις».

Ήπια άλλη μια γουλιά.

Στη Σικελία ο ήλιος έδνε όταν επιτέλους προσγειωθήκαμε στο αεροδρόμιο της Κατάνια. Φόρεσα το σακάκι μου και προχωρήσαμε προς την έξοδο από τον τερματικό σταθμό του αεροδρομίου. Έβγαλα τα σκούρα μου γυαλιά και ένιωσα τον θερμό αέρα. Κοίταξα την Αίτνα – σήμερα ήταν ορατή σε όλο της το μεγαλείο.

Χαρά που θα κάνουν τα τουριστάκια, σκέφτηκα και μπήκα στο κλιματιζόμενο κτίριο.

«Οι άνθρωποι από την Αρούμπα θέλουν να συναντηθούμε σχετικά με αυτό που συζητούσαμε νωρίτερα», άρχισε να λέει ο Ντομένικο περπατώντας πλάι μου. «Πρέπει να ασχοληθούμε και με τα κλαμπ στο Παλέρμιο».

Τον άκουγα με προσοχή, ταξινομώντας στο μυαλό μου τις υποθέσεις που έπρεπε να τακτοποιηθούν την ίδια κιόλας μέρα. Ξαφνικά, αν και είχα ανοιχτά τα μάτια μου, όλα σκοτεινίασαν και τότε *την* είδα. Ανοιγόκλεισα νευρικά τα μάτια μου· ως τώρα έβλεπα την Κυρία μου μόνο όταν εγώ το ήθελα. Άνοιξα διάπλατα τα μάτια και εκείνη εξαφανίστηκε. Μήπως η κατάστασή μου επιδεινώθηκε και οι ψευδαισθήσεις αυξήθηκαν; Πρέπει να επισκεφτώ αυτόν τον βλάκα τον γιατρό, να μου κάνει εξετάσεις. Αργότερα όμως, πρέπει πρώτα να τελειώσω το ζήτημα με το κοντέινερ κοκαΐνης που χάθηκε. Αν και η λέξη «χάθηκε» δεν ήταν και η πιο κατάλληλη λέξη σε αυτή την περίπτωση. Πλησιάζαμε στο αυτοκίνητο όταν την ξαναείδα. *Γαμώτο, είναι αδύνατον!* Μπήκα στο παρκαρισμένο αυτοκίνητο και σχεδόν τράβηξα μέσα τον Ντομένικο που άνοιξε την πίσω πόρτα από την άλλη πλευρά.

«Αυτή είναι», ψιθύρισα νιώθοντας έναν κόμπο στον λαιμό

και δείχνοντας την πλάτη της κοπέλας καθώς περπατούσε στο πεζοδρόμιο και απομακρυνόταν. «Αυτή είναι η κοπέλα».

Το κεφάλι μου κουδούνιζε δεν μπορούσα να το πιστέψω. Μήπως το φαντάστηκα; Έχανα το μυαλό μου. Τα αυτοκίνητα ξεκίνησαν.

«Πήγαινε πιο αργά», είπε ο μικρός όταν την πλησιάζαμε. «Γαμώτο!» φώναξε όταν βρεθήκαμε δίπλα της.

Η καρδιά μου σταμάτησε για ένα δευτερόλεπτο. Η κοπέλα με κοίταζε σχεδόν κατάματα χωρίς να βλέπει κάτι μέσα από το σχεδόν μαύρο τζάμι. Τα μάτια της, η μύτη, τα χείλη, ήταν αυτή – ήταν ακριβώς όπως την είχα φανταστεί.

Έπιασα τη χειρολαβή της πόρτας, όμως ο αδελφός μου με συγκράτησε. Ένας πελώριος καραφλός άντρας φώναζε την Κυρία μου και εκείνη κατευθύνθηκε προς το μέρος του.

«Όχι τώρα, Μάσιμο».

Σχεδόν παρέλυσα. Ήταν εδώ, ζούσε, υπήρχε. Μπορούσα να την έχω, να την ακουμπήσω, να την πάρω μακριά και να είμαι μαζί της για πάντα.

«Τι στο διάολο κάνεις;» φώναξα.

«Είναι με παρέα, δεν ξέρουμε ποιοι είναι».

Το αυτοκίνητο επιτάχυνε ενώ εγώ δεν μπορούσα να ξεκολλήσω τα μάτια μου από την Κυρία μου που σιγά σιγά εξαφανιζόταν.

«Στέλνω αμέσως ανθρώπους να την ακολουθήσουν. Μέχρι να φτάσουμε στο σπίτι θα γνωρίζεις ποια είναι. Μάσιμο!» Ανέβασε τον τόνο της φωνής του όταν είδε πως δεν αντιδρώ. «Περιμένεις τόσα χρόνια, μπορείς να περιμένεις μερικές ώρες ακόμη».

Τον κοίταξα με τέτοια οργή και μίσος σαν να επρόκειτο να τον σκοτώσω σε λίγο. Ένα μικρό μέρος του μυαλού μου αναγνώριζε ότι είχε δίκιο, όμως όλο το υπόλοιπο, που ήταν σαφώς μεγαλύτερο, δεν ήθελε να τον ακούσει.

«Έχεις μια ώρα», του γούλισα κοιτάζοντας με κενό βλέμμα

το κάθισμα μπροστά μου. «Έχεις εξήντα γαμημένα λεπτά να μου πεις ποια είναι».

Παρκάραμε στην είσοδο και όταν κατεβήκαμε από το αυτοκίνητο οι άνθρωποι του Ντομένικο μας πλησίασαν και του παρέδωσαν έναν φάκελο. Μου τον έδωσε και εγώ χωρίς να πω κουβέντα κατευθύνθηκα προς τη βιβλιοθήκη. Ήθελα να είμαι μόνος ώστε να μπορέσω να πιστέψω ότι όλα αυτά συμβαίνουν στ' αλήθεια.

Κάθισα στο γραφείο και με ελαφρώς τρεμάμενα χέρια έσκισα την άκρη του φακέλου και άδειασα το περιεχόμενό του.

«Γαμώτο μου!» Έπιασα το κεφάλι μου όταν στις φωτογραφίες, όχι σε πίνακες ζωγραφισμένους από καλλιτέχνες, αλλά σε φωτογραφίες, εμφανίστηκε το πρόσωπο της Κυρίας μου.

Είχε όνομα, επώνυμο, παρελθόν και μέλλον, το οποίο ούτε που φανταζόταν. Άκουσα έναν χτύπο στην πόρτα. «Όχι τώρα!» φώναξα με το βλέμμα μου καρφωμένο στις φωτογραφίες και τις σημειώσεις. «Λάουρα Μπιέλ», ψιθύρισα ακουμπώντας το πρόσωπό της στο χαρτί.

Αφού επεξεργάστηκα για ένα μισάωρο τις πληροφορίες που έλαβα, έγριρα πίσω στην πολυθρόνα μου και κοίταξα τον τοίχο με ατενές βλέμμα.

«Επιτρέπεται;» ρώτησε ο Ντομένικο, βάζοντας το κεφάλι του μέσα από τη μισάνοιχτη πόρτα.

Αφού δεν αντέδρασα, μπήκε μέσα και κάθισε απέναντί μου.

«Και τώρα τι;»

«Θα τη φέρουμε εδώ», του απάντησα αδιάφορα στρέφοντας το βλέμμα μου πάνω του. Καθισμένος όπως ήταν κουνούσε ελαφρώς το κεφάλι του.

«Και πώς σκοπεύεις να το κάνεις αυτό;» Με κοίταξε σαν να ήμουν ηλίθιος, γεγονός που με εκνεύρισε λίγο. «Θα πας στο ξενοδοχείο και θα της πεις πως όταν πέθανες είχες οράματα και σ' αυτά...» κοίταξε τις σημειώσεις που υπήρχαν μπροστά μου.

Και σ' αυτά είδα εσένα, Λάουρα Μπιέλ, και τώρα θα γίνεις δική μου, σκέφτηκα.

«Θα την απαγάγω», αποφάσισα χωρίς δισταγμό.

«Στείλε ανθρώπους στο διαμέρισμα αυτού...» έκανα μια παύση ψάχνοντας το όνομα του αγοριού της, στις σημειώσεις, «του Μάρτιν. Ας μάθουν ποιος είναι».

«Ίσως θα είναι καλύτερα να ζητήσουμε από τον Καρόλ να το κάνει; Βρίσκεται επιτόπου», πρότεινε ο Ντομένικο.

«Εντάξει, οι άνθρωποι του Καρόλ ας μάθουν όσο γίνεται περισσότερα. Πρέπει να βρω τρόπο ώστε αυτή να εμφανιστεί εδώ όσο γίνεται συντομότερα».

«Δε χρειάζεται να ψάχνεις τον τρόπο». Κοίταξα προς την πόρτα απ' όπου ακούστηκε η γυναικεία φωνή. Γύρισε και ο Ντομένικο.

«Εδώ είμαι». Η Άννα χαμογελαστή ερχόταν προς το μέρος μας. Τα μακριά της πόδια μες στα πανύψηλα τακούνια έφταναν ως τον ουρανό.

Γαμώτο, έβρισα μέσα μου. Την ξέχασα εντελώς.

«Εγώ θα σας αφήσω». Ο Ντομένικο με ένα χαζό χαμόγελο στο πρόσωπο σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς την έξοδο. «Θα ασχοληθώ με αυτό που συζητήσαμε και αύριο θα το τελειώσουμε», πρόσθεσε.

Η ξανθιά με πλησίασε. Με το πόδι της άνοιξε απαλά τα γόνατά μου. Μύριζε όπως πάντα, παράλογα μεθυστικά, με ένα άρωμα που συνδύαζε το σεξ και τη δύναμη. Σήκωσε το μικροσκοπικό, μαύρο, μεταξωτό της φόρεμα και κάθισε πάνω μου, καβαλώντας με, βάζοντας ταυτόχρονα χωρίς προειδοποίηση τη γλώσσα της στο στόμα μου.

«Χτύπα με», με παρακάλεσε δαγκώνοντας το χείλος μου καθώς τριβόταν στο φερμουάρ του παντελονιού μου. «Δυνατά!»

Έγλειφε και δάγκωνε το αυτί μου και εγώ κοίταξα τις φωτογραφίες που ήταν σκορπισμένες στο γραφείο. Έβγαλα τη χαλαρωμένη από πριν γραβάτα και σηκώθηκα κατεβάζοντας

την Άννα στο πάτωμα. Τη γύρισα και της έδεσα τη γραβάτα στα μάτια. Χαμογέλασε καθώς έγλειψε το κάτω χείλος. Ψηλάφισε το τραπέζι με το χέρι της. Άνοιξε τα πόδια της και ξάπλωσε στον δρύινο πάγκο τουρλώνοντας τον πισινό της. Ήταν χωρίς εσώρουχο. Την πλησίασα από πίσω και της έδωσα μια δυνατή ξυλιά στον πισινό. Φώναξε δυνατά ανοίγοντας διάπλατα το στόμα. Η εικόνα των σκόρπιων φωτογραφιών στο γραφείο και το γεγονός πως η Κυρία βρισκόταν στο νησί έκανε το πέος μου σκληρό σαν πέτρα.

«Ναι, έτσι», μούγκρισα καθώς έτριβα την υγρή σχισμή της, δίχως να πάρω στιγμή το βλέμμα μου από τις φωτογραφίες της Λάουρας. Τη σήκωσα πιάνοντάς την από τον λαιμό, μάζεψα όλα τα χαρτιά που είχε καλύψει με το σώμα της και μετά την ξάπλωσα πάλι στο γραφείο σηκώνοντας τα χέρια της ψηλά πάνω από το κεφάλι. Τακτοποίησα τις φωτογραφίες έτσι ώστε να με κοιτάζουν. Να κατακτήσω τη γυναίκα στις φωτογραφίες, τίποτα δεν επιθυμούσα περισσότερο αυτή τη στιγμή.

Ήμουν έτοιμος να τελειώσω ανά πάσα στιγμή. Έβγαλα γρήγορα το παντελόνι μου. Έβαλα στην Άννα δύο δάχτυλα και εκείνη αναστέναξε και τριβόταν από κάτω μου. Ήταν στενή, υγρή και απίστευτα καυτή. Άρχισα να χαϊδεύω κυκλικά την κλειτορίδα της και αυτή έπιασε ακόμη πιο σφιχτά το γραφείο στο οποίο ήταν ξαπλωμένη. Την έπιασα με το αριστερό μου χέρι από τον σβέροκο και με το δεξί τη χτύπησα, αισθανόμενος μια ανεξήγητη ανακούφιση. Ξανακοίταξα τις φωτογραφίες και τη χτύπησα πιο δυνατά. Η κοπέλα μου φώναζε και εγώ τη χτυπούσα λες και αυτό θα τη μεταμόρφωνε στη Λάουρα. Ο γλουτός της είχε γίνει σχεδόν μοβ. Έσκυψα και άρχισα να τον γλείφω, ήταν καυτός και παλλόταν. Διαχώρισα τους γλουτούς της και άρχισα να γλείφω τη γλυκιά της τρουπούλα ενώ μπροστά μου έβλεπα την Κυρία μου.

«Ναι», αναστέναξε χαμηλόφωνα.

Πρέπει να έχω τη Λάουρα, πρέπει να την έχω ολόκληρη,

σκέφτηκα ενώ σηκώθηκα και κάρφωσα την Άννα πάνω μου. Κύρωσε την πλάτη της σαν τόξο και μετά από λίγο έπεσε στο βρεγμένο από τον ιδρώτα ξύλο. Τη γαμούσα δυνατά κοιτώντας συνέχεια τη Λάουρα. Σε λίγο. Σε λίγο αυτά τα μαύρα μάτια θα με κοιτάζουν όταν θα γονατίζει μπροστά μου.

«Σκύλα!» Έσφιξα τα δόντια μου όταν ένιωσα το κορμί της Άννας να γίνεται άκαμπτο. Δυνατά και επίμονα έμπαινα μέσα της χωρίς να δίνω σημασία στο κύμα οργασμού που την πλημμύριζε. Δε με ενδιέφερε αυτό. Τα μάτια της Λάουρας με έκαναν να θέλω κι άλλο ενώ ταυτόχρονα δεν μπορούσα να αντέξω περισσότερο. Έπρεπε να νιώσω περισσότερα, πιο δυνατά. Βγήκα από μέσα της και με μια αποφασιστική κίνηση τον έχωσα στο στενό της κωλαράκι. Από τον λαιμό της βγήκε μια άγρια κραυγή πόνου και ηδονής. Ένιωσα να σφίγγει το κορμί της γύρω μου. Έφτασα στην έκρηξη της κορυφωσης ενώ έβλεπα μπροστά μου μόνο την Κυρία μου.

Οχτώ ώρες νωρίτερα

Ο ήχος από το ξυπνητήρι κυριολεκτικά μου τρύπησε τον εγκέφαλο.

«Σήκω, αγάπη μου, είναι ήδη εννιά. Σε μια ώρα πρέπει να είμαστε στο αεροδρόμιο ώστε το απόγευμα να ξεκινήσουμε τις διακοπές μας στη Σικελία. Μαζέψου!»

Ο Μάρτιν με ένα πλατύ χαμόγελο στεκόταν στην είσοδο της κρεβατοκάμαρας.

Άνοιξα τα μάτια μου απρόθυμα. Είναι ακόμη νύχτα, *τι βάρβαρη σκέψη να πετάει κανείς τέτοια ώρα*, σκέφτηκα. Από τότε που παράτησα τη δουλειά, πριν από λίγες εβδομάδες, η μέρα έχασε εντελώς τους ρυθμούς της. Έπεφτα για ύπνο πολύ αργά, ξυπνούσα πολύ αργά και το χειρότερο ήταν πως ένιωθα ότι δεν ήμουν υποχρεωμένη να κάνω τίποτα και συγχρόνως

ότι μπορούσα να κάνω τα πάντα. Πολύ καιρό είχα κολλήσει στον βάλτο των ξενοδοχείων και όταν τελικά πήρα την πολυπόθητη θέση της διευθύντριας πωλήσεων, τα παράτησα όλα γιατί έχασα την όρεξη για δουλειά. Ποτέ δε φανταζόμουν πως στην ηλικία των είκοσι εννιά θα αισθανόμουν εξαντλημένη, αλλά έτσι ακριβώς ήταν.

Η δουλειά στο ξενοδοχείο μου έδινε ικανοποίηση, επέτρεπε στο πληθωρικό εγώ μου να μεγαλώνει. Πάντοτε όταν διαπραγματευόμουν μεγάλα συμβόλαια ένιωθα ένα ρίγος έξαψης και όταν τα διαπραγματευόμουν με άτομα μεγαλύτερα και πιο έμπειρα στην τέχνη του χειρισμού τρελαινόμουν από χαρά, ειδικά όταν κέρδιζα. Κάθε νίκη στις οικονομικές μάχες μου έδινε την αίσθηση της ανωτερότητας και ικανοποιούσε τη ματαιοδοξία μου. Για κάποιον μπορεί αυτό να είναι ανόητο, όμως για ένα κορίτσι από μια μικρή πόλη, χωρίς σπουδές, το να αποδείξει σε όλους πόσο αξίζει ήταν ζήτημα προτεραιότητας.

«Λάουρα, θες κακάο ή τσάι με γάλα;»

«Μάρτιν, έλεος! Είναι μεσάνυχτα!» Γύρισα στο άλλο πλευρό και έβαλα το μαξιλάρι στο κεφάλι μου.

Στην κρεβατοκάμαρα έμπαινε ο αυγουσιτιάτικος ήλιος. Στον Μάρτιν δεν άρεσε το σκοτάδι γι' αυτό ακόμη και στα παράθυρα της κρεβατοκάμαρας δεν υπήρχαν περσίδες συσκοτίσης. Ισχυριζόταν ότι το σκοτάδι τού προκαλεί καταθλιπτικές τάσεις πιο σύντομα απ' όσο παραγγέλνεις καφέ στα Starbucks. Τα παράθυρα ήταν στην ανατολική πλευρά και ο ήλιος τα πρωινά δε με άφηνε να κοιμηθώ.

«Έφτιαξα κακάο και τσάι με γάλα». Με αίσθημα ικανοποίησης ο Μάρτιν στάθηκε στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας κρατώντας ένα ποτήρι με κρύο ρόφημα και μια κούπα με ζεστό. «Έξω έχει εκατό βαθμούς οπότε πιστεύω πως θα επιλέξεις το κρύο», είπε και μου έδωσε το ποτήρι καθώς σήκωνε το πάπλωμα.

Τσαντισμένη ξεπρόβαλα από τον λάκκο μου. Ήξερα πως

ούτως ή άλλως δε θα τη γλιτώσω. Ο Μάρτιν στεκόταν χαμογελαστός. Έτσι ήταν το πρωί, ξεχειλίζε από ενέργεια. Ήταν ένας τεράστιος άνδρας με φαλακρό κεφάλι – στην πόλη μου κάτι τέτοιους τύπους τους ονομάζουν «σβέρκα». Ωστόσο, εκτός από τη φυσική κατάσταση, τίποτα δεν τον συνέδεε με αυτούς. Ήταν ο καλύτερος άνθρωπος που είχα γνωρίσει στη ζωή μου. Διέυθυνε τη δική του επιχείρηση και κάθε φορά που κέρδιζε περισσότερα χρήματα δώριζε ένα μεγάλο ποσό σε παιδικά νοσοκομεία λέγοντας: «Ο Θεός μου τα έδωσε κι εγώ θα τα μοιραστώ».

Είχε γαλάζια μάτια γεμάτα ζεστασιά, μεγάλη, σπασμένη στο παρελθόν μύτη· εντάξει, δεν ήταν πάντοτε εξυπνος και φρόνιμος, είχε όμως πλούσια χείλη τα οποία λάτρευα περισσότερο απ' όλα σ' αυτόν και υπέροχο χαμόγελο με το οποίο κατάφερνε να με αφοπλίζει στο δευτερόλεπτο όταν τρελαινόμουν.

Τα τεράστια χέρια του ήταν διακοσμημένα με τατουάζ από τον καρπό ως τον αγκώνα, ουσιαστικά όλο το σώμα του ήταν καλυμμένο με τατουάζ, με εξαίρεση τα πόδια του. Ήταν τεράστιος, ένας άντρας που ζύγιζε πάνω από εκατό κιλά και που μαζί του αισθανόμουν πάντα ασφάλεια. Έμοιαζα δίπλα του αλλόκοτη με τα εκατόν εξήντα πέντε εκατοστά μου ύψος και τα πενήντα κιλά βάρους. Όλη μου τη ζωή, η μητέρα μου μου έλεγε να αθλούμαι, οπότε έκανα τα πάντα και επειδή για άλλα πράγματα δεν είχα ιδιαίτερο ζήλο, έχω εξασκηθεί σχεδόν σε όλα: από βάρη ως καράτε. Χάρη σε αυτό η σιλουέτα μου, σε αντίθεση με του άντρα μου, ήταν πολύ γυμνασμένη, η κοιλιά μου σκληρή και επίπεδη, τα πόδια μου μυώδη, οι γλουτοί μου σφιχτοί και τουρλωτοί – αποτέλεσμα των εκατομμυρίων βαθιών καθισμάτων που είχάν εκτελέσει.

«Τώρα σηκώνομαι», είπα και κατέβασα το γευστικό δροσερό πλέον κακάο.

Άφησα το ποτήρι και κατευθύνθηκα προς το μπάνιο. Όταν στάθηκα μπροστά στον καθρέφτη, συνειδητοποίησα πόσο πολύ χρειάζομαι διακοπές. Τα σχεδόν μαύρα μάτια μου ήταν

θλιμμένα και με μια όψη παραίτησης. Απ' ό,τι φαίνεται, η έλλειψη δραστηριότητας μου προκαλούσε απάθεια. Τα κασιτανά μου μαλλιά αγκάλιαζαν το λεπτό μου πρόσωπο και έπεφταν στους ώμους. Στην περίπτωση μου, το μήκος τους αποτελούσε μεγάλη επιτυχία, διότι συνήθως δεν ξεπερνούσε τα δεκαπέντε εκατοστά. Υπό κανονικές συνθήκες θα με θεωρούσα ωραία γκόμενα, αλλά δυστυχώς όχι τώρα. Ήμουν συγκλονισμένη με τη συμπεριφορά μου, με την απροθυμία για εργασία, με την έλλειψη ιδεών για το μέλλον. Η επαγγελματική μου πορεία πάντοτε επηρέαζε την αυτοεκτίμησή μου. Χωρίς επαγγελματική κάρτα στο πορτοφόλι μου και υπηρεσιακό τηλέφωνο, είχα την εντύπωση πως δεν υπάρχω.

Έπλυνα τα δόντια μου, έπιασα τα μαλλιά μου με τοιμιπιδάκια, έβαλα λίγη μάσκαρα στις βλεφαρίδες μου και αποφάσισα πως αυτό είναι το μόνο που μπορώ να κάνω σήμερα. Εξάλλου ήταν αρκετό, αφού πριν από λίγο καιρό, λόγω τεμπελιάς, έκανα μόνιμο μακιγιάζ στα φρύδια, στα μάτια και στα χείλη μου, κάτι που μου πρόσφερε περισσότερο χρόνο ύπνου, μειώνοντας τον χρόνο του πρωινού καλλωπισμού στο ελάχιστο.

Κατευθύνθηκα στην γκαρνταρόμπα για τα ρούχα που είχα προετοιμάσει από χτες. Άσχετα από τη διάθεση και τις συνθήκες που δεν μπορούσα να επηρεάσω, ντυμένη έπρεπε να είμαι πάντα όσο καλύτερα ήταν δυνατόν. Με το κατάλληλο ντύσιμο αμέσως ένιωθα καλύτερα και νομίζω πως αυτό *φαινόταν*.

Η μαμά μου μου επαναλάμβανε πως η γυναίκα ακόμη και όταν υποφέρει πρέπει να είναι όμορφη και εφόσον το πρόσωπό μου δεν μπορούσε να είναι τόσο ελκυστικό όσο συνήθως, έπρεπε να στρέψω αλλού την προσοχή. Για το ταξίδι επέλεξα ένα κοντό ανοιχτόχρωμο τζιν σορτς, ένα λευκό χαλαρό μπλουζάκι και αφηφώντας τους τριάντα βαθμούς Κελσίου που είχε στις εννιά το πρωί έβαλα ένα βαμβακερό σακάκι σε χρώμα γκρι μελανζέ. Στο αεροπλάνο πάντα παγώνω και ακόμη και αν νωρίτερα θα μπορούσα σχεδόν να βράσω από τη ζέση,

τουλάχιστον στη διάρκεια της πτήσης θα αισθάνομαι άνετα. Όσο άνετα μπορεί να αισθάνεται κάποιος που φοβάται απίστευτα τις πτήσεις. Γλίστρησα μέσα στα υπόλευκα και γκριζα, αθλητικά παπούτσια με τις ψηλές σόλες από την Isabel Marant και ήμουν έτοιμη.

Μπήκα στο σαλόνι που ήταν ενιαίο με την κουζίνα. Το εσωτερικό ήταν μοντέρνο, κρύο και αυστηρό. Οι τοίχοι ήταν επενδυμένοι με μαύρο γυαλί, το μπαρ φώτιζαν λαμπτήρες led και αντί για τραπέζι –όπως στα κανονικά σπίτια– υπήρχε μόνο ένας πάγκος με δυο δερμάτινα σκαμπό. Ο τεράστιος γκρι γωνιακός καναπές που βρισκόταν στη μέση υποδήλωνε πως ο ιδιοκτήτης δεν ήταν μικρόσωμος. Ένα μεγάλο ενυδρείο χώριζε το υπνοδωμάτιο από το σαλόνι. Ήταν μάταιο να αναζητήσει κανείς τη γυναικεία πινελιά σε αυτόν τον χώρο. Ταίριαζε ιδανικά σε έναν αιώνιο εργένη, όπως ήταν ο κύριος και άρχοντας αυτού του σπιτιού.

Ο Μάρτιν, όπως πάντα, καθόταν μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή. Δεν είχε σημασία τι έκανε: αν δούλευε, αν είχε επισκέψεις ή αν απλώς έβλεπε τηλεόραση, ο υπολογιστής του, ως ο καλύτερος φίλος του, ήταν πάντα αναπόσπαστο κομμάτι του εαυτού του. Με τρέλαινε αυτό, αλλά δυστυχώς από την αρχή έτσι ήταν, οπότε δεν αισθανόμουν ότι έχω το δικαίωμα να το αλλάξω. Ακόμη και εγώ πριν από έναν χρόνο βρέθηκα στη ζωή του χάρη σε αυτό το μηχάνημα, οπότε θα ήταν υποκριτικό από μέρους μου αν ξαφνικά του ζητούσα να το παρατήσει.

Ήταν Φεβρουάριος και εγώ παραδόξως δε βρισκόμουν σε σχέση. Είχα ήδη αρχίσει να βαριέμαι ή ίσως περισσότερο με ενοχλούσε η μοναξιά και έτσι αποφάσισα να φτιάξω ένα προφίλ σε σάιτ γνωριμιών, το οποίο μου έδινε μεγάλη χαρά και μου ανέβαζε ακόμη πιο ψηλά την αυτοεκτίμηση. Κατά τη διάρκεια μιας ξάγρυπνης νύχτας, ψάχνοντας τα προφίλ εκατοντάδων ανδρών, έπεσα πάνω στον Μάρτιν, ο οποίος έψαχνε την επόμενη γυναίκα για μία και μοναδική συνάντηση. Υπήρξε

χημεία και έτσι το μικροκαμωμένο κοριτσάκι εξημέρωσε το τέρας με τα ταπουάζ. Η σχέση μας δεν ήταν τυπική, αφού και οι δύο είχαμε πολύ ισχυρούς και εκρηκτικούς χαρακτήρες. Επίσης, και οι δύο διαθέταμε μυαλό και πολλές γνώσεις στους επαγγελματικούς μας τομείς. Αυτό μας προσέλκυε, μας κέντριζε το ενδιαφέρον και μας εντυπωσίαζε. Το μοναδικό πράγμα που έλειπε από αυτή τη σχέση ήταν η ζώοδης έλξη και το πάθος που ποτέ δεν εξερράγη μεταξύ μας. Όπως κάποτε το έθεσε ο Μάρτιν: «Αυτός στη ζωή του είχε χορτάσει πήδημα». Εγώ, από την άλλη, ήμουν ένα ηφαίστειο σεξουαλικής ενέργειας που έβραζε και την οποία απελευθέρωνα με σχεδόν καθημερινό αυνανισμό. Όμως περνούσα καλά μαζί του, ένιωθα ασφαλής και ήρεμη και αυτό είχε για μένα μεγαλύτερη αξία από το σεξ. Τουλάχιστον έτσι νόμιζα.

«Αγάπη μου, είμαι έτοιμη, πρέπει μονάχα με κάποιον μαγικό τρόπο να κλείσω τη βαλίτσα μου και μπορούμε να φύγουμε».

Ο Μάρτιν σηκώθηκε γελώντας, έβαλε τον υπολογιστή στην τσάντα και κατευθύνθηκε προς τη βαλίτσα μου.

«Κάπως θα τα καταφέρω, κοριτσάκι», είπε πιέζοντας τη βαλίτσα, που άνετα θα χωρούσα κι εγώ μέσα. «Κάθε φορά τα ίδια: υπέρβαρο, τριάντα ζευγάρια παπούτσια και ανούσια μεταφορά της μισής ντουλάπας, όταν ουσιαστικά θα φορέσεις το ένα δέκατο από αυτά που πήρες μαζί σου».

Στραβομουτσούνιασα και έπλεξα τα χέρια μου κάτω από το στήθος.

«Αλλά θα έχω επιλογή!» του υπενθύμισα και έβαλα τα γυναιλιά μου.

Στο αεροδρόμιο όπως πάντα ένιωθα μια ανθυγιεινή έξαψη ή μάλλον φόβο, διότι λόγω της κλειστοφοβίας μου μισούσα τις πτήσεις. Πέρα από αυτό, κληρονόμησα από τη μητέρα μου την απαισιοδοξία, επομένως παντού ένιωθα τον θάνατο να παραμονεύει, συν ότι το ιπτάμενο μεταλλικό δοχείο με τους κινητήρες δε μου ενέπνεε εμπιστοσύνη.

Στο ανοιχτόχρωμο χολ της αίθουσας αναχωρήσεων μας περιμέναμε ήδη οι φίλοι του Μάρτιν, οι οποίοι επέλεξαν και τον προορισμό των διακοπών μας. Η Καρολίνα και ο Μιχαήλ ήταν ζευγάρι πολλά χρόνια, σκέφτονταν το ενδεχόμενο του γάμου, αλλά κάπου στις σκέψεις τελείωνε το θέμα. Αυτός ήταν ο τύπος του φλύαρου γυναικά, κοντοκουρεμένος, αρκετά όμορφος άντρας με γαλάζια μάτια και ξανθά μαλλιά. Τον ενδιέφεραν κυρίως τα γυναικεία στήθη, κάτι που δεν έκρυβε καθόλου. Εκείνη ήταν μια ψηλή, μακροπόδαρη, μελαχρινή, με λεπτά κοριτσίστικα χαρακτηριστικά. Με την πρώτη ματιά, τίποτα το ιδιαίτερο, αλλά, αν την κοιτούσες πιο προσεκτικά, είχε πολύ ενδιαφέρον. Επιτυχώς αγνοούσε τις αρσενικές παρορμήσεις του Μιχαήλ. Αναρωτιόμουν πώς το κάνει. Εγώ με την κτητικότητα μου δε θα μπορούσα να είμαι με έναν άντρα του οποίου το κεφάλι στη θέα γυναικών περιστρέφεται σαν περισκόπιο υποβρυχίου που αναζητά τον εχθρό. Κατάπια δύο ηρεμιστικά χάπια για να μη με πιάσει στο αεροπλάνο πανικός και γίνω ρεζίλι.

Είχαμε ενδιαμέση στάση στη Ρώμη. Εκεί, μια ώρα αναμονή και απευθείας, δόξα τω Θεώ, πτήση μιας ώρας για τη Σικελία. Τελευταία φορά ήμουν στην Ιταλία στα δεκάξι μου και από τότε δεν είχα και την καλύτερη άποψη για τους ανθρώπους που έμεναν εκεί. Ήταν θορυβώδεις, επίμονοι και δε μιλούσαν αγγλικά. Ενώ για μένα τα αγγλικά ήταν σαν μητρική γλώσσα. Μετά από τόσα χρόνια στις αλυσίδες ξενοδοχείων, κάποιες φορές σκεφτόμουν στα αγγλικά.

Όταν προσγειωθήκαμε επιτέλους στο αεροδρόμιο της Κατάνια ο ήλιος έδυε. Ο τύπος από την εταιρεία ενοικίασης αυτοκινήτων εξυπηρετούσε πολύ αργά τους πελάτες και έτσι ήμασταν κολλημένοι στην ουρά για μια ώρα. Ο εκνευρισμός του νησιτικού Μάρτιν άρχισε να γίνεται εμφανής, οπότε αποφάσισα να ριζώ μια ματιά στην περιοχή, στην οποία δεν είχε και πολλά να δει κανείς. Βγήκα από το κλιματιζόμενο κτίριο και ένιωσα την αφόρητη ζέση. Στο βάθος φαίνονταν οι καπνοί

της Αίτνας. Αυτή η θέα με ξάφνιασε, αν και γνώριζα πως το ηφαίστειο είναι ενεργό. Περιπατώντας με το κεφάλι ψηλά δεν παρατήρησα ότι τελειώνει το πεζοδρόμιο, και πριν το καταλάβω, ξεφύτρωσε μπροστά μου ένας τεράστιος Ιταλός στον οποίο σχεδόν σκόνταψα. Στάθηκα σαν παγωμένη στα πέντε εκατοστά από την πλάτη του άντρα, ενώ αυτός ούτε που κουνήθηκε, σαν να μην αντιλήφθηκε καθόλου ότι σχεδόν προσγειώθηκα στην πλάτη του. Από το κτίριο του αεροδρομίου έβγαιναν βιαστικά κάτι τύποι με σκουρόχρωμα κοστούμια και αυτός έμοιαζε να τους συνοδεύει. Δεν περίμενα να περάσουν, απλώς έκανα αναστροφή και κατευθύνθηκα προς το σημείο ενοικίασης αυτοκινήτων, προσευχόμενη το αυτοκίνητο να είναι έτοιμο. Όταν πλησίαζα στο κτίριο, πέρασαν δίπλα μου τρία μαύρα SUV, το μεσαίο σαν να επιβράδυνε λίγο καθώς περνούσε δίπλα μου, αλλά δεν μπόρεσα να δω τίποτα μέσα από τα μαύρα τζάμια.

«Λάουρα!» άκουσα τη φωνή του Μάρτιν, ο οποίος κρατούσε στο χέρι το κλειδί του αυτοκινήτου. «Πού τριγυρνάς, φεύγουμε!»

Το Hilton Giardini Naxos μας υποδέχτηκε με ένα μεγάλο βάζο σε σχήμα κεφαλιού, στο οποίο υπήρχαν μεγάλα λευκά και ροζ κρίνα. Το άρωμά τους αναδυόταν στην επιβλητική, πλούσια διακοσμημένη με χρυσό αίθουσα εισόδου.

«Χλιδή, αγάπη μου», είπα χαμογελώντας στον Μάρτιν. «Μου κάνει λίγο Λουδοβίκο ΙΣΤ΄. Είμαι περίεργη αν στο δωμάτιο η μπανιέρα θα στέκεται σε πόδια λιονταριού».

Σκάσαμε όλοι στα γέλια, γιατί μάλλον όλη η τετράδα είχε την ίδια αίσθηση. Το ξενοδοχείο δεν ήταν τόσο πολυτελές όσο θα έπρεπε αφού ανήκε στην αλυσίδα Hilton. Είχε πολλές ελλείψεις, τις οποίες το έμπειρο μάτι μου έπιασε αμέσως.

«Το βασικό είναι να υπάρχει άνετο κρεβάτι, βότκα και κα-

λός καιρός», πρόσθεσε ο Μιχαήλ. «Τα υπόλοιπα δεν έχουν σημασία».

«Α ναι, ξέχασα πως αυτό είναι άλλο ένα ταξίδι παθών. Αισθάνομαι αδικημένη που δεν είμαι αλκοολική σαν εσάς», είπε με ξινοσμένη έκφραση. «Πεινάω, τελευταία φορά έφαγα στη Βαρσοβία. Μπορούμε να βιαστούμε και να πάμε στην πόλη για βραδινό; Ήδη αισθάνομαι στο στόμα μου τη γεύση της πίτσας και του κρασιού».

«Είτε αυτή που δεν είναι αλκοολική, αλλά εθισμένη στο κρασί και στη σαμπάνια», πέταξε για να με πειράξει λίγο ο Μάρτιν και με αγάλιασε με το χέρι του.

Με την πείνα να μας έχει κυριεύσει στον ίδιο βαθμό, ξεπακετάραμε τις βαλίτσες εξαιρετικά γρήγορα και σε δεκαπέντε λεπτά ήμασταν όλοι στο χολ έξω από τα δωμάτια.

Δυστυχώς, λόγω έλλειψης χρόνου, δεν ήμουν σε θέση να ετοιμαστώ κατάλληλα για την έξοδο αλλά ήδη πηγαίνοντας προς το δωμάτιο ανέλυα το περιεχόμενο της βαλίτσας μου. Σκεφτόμουν τα ρούχα που θα είναι λιγότερο τσαλακωμένα από το ταξίδι. Ο κλήρος έπεσε στο μαύρο, μακρύ φόρεμα με τον μεταλλικό σταυρό στην πλάτη, με μαύρες σαγιονάρες, δερμάτινη τσάντα με κρόσσια στο ίδιο χρώμα, χρυσό ρολόι και τεράστιους χρυσούς κρίκους στ' αυτιά. Έβαψα βιαστικά τα μάτια μου με μαύρο μολύβι, πρόσθεσα λίγη μάσκαρα στις βλεφαρίδες διορθώνοντας ό,τι είχε απομείνει από το ταξίδι και πούδραρα ελαφρώς το πρόσωπό μου. Βγαίνοντας πήρα μαζί μου το λιπ-γκλος και με μια κίνηση, που την είχα μάθει πια απέξω, έβαψα τα χείλη μου χωρίς καθρέφτη.

Η Καρολίνα και ο Μιχαήλ με κοίταξαν με απορία. Ήταν ακριβώς με τα ίδια ρούχα με τα οποία ταξίδεψαν.

«Λάουρα, πες μας, πώς είναι δυνατόν εσύ να έχεις προλάβει να αλλάξεις, να μακιγιαριστείς και να μοιάζεις σαν να ετοιμαζόσουν όλη μέρα γι' αυτή την έξοδο;» μουρμούρισε η Καρολίνα στον δρόμο προς το ασανσέρ.

«Τι μπορώ να πω...» ανασήκωσα τους ώμους μου. «Εσείς έχετε ταλέντο στο να πίνετε βότκα, ενώ εγώ μπορώ να προετοιμάζομαι στο μυαλό μου όλη μέρα, ώστε σε δεκαπέντε λεπτά να είμαι πραγματικά έτοιμη».

«Καλά, τελειώστε τις μαλακίες και πάμε να πιούμε», είπε με εμφατικό ύφος ο Μάρτιν.

Και οι τέσσερις περάσαμε από το λόμπι του ξενοδοχείου στην έξοδο.

Το Τζιαρντίνι Νάξος ήταν όμορφο και γραφικό μες στη νύχτα. Οι στενοί δρόμοι έσφυζαν από ζωή και μουσική. Υπήρχαν νέοι άνθρωποι και μητέρες με παιδιά. Στη Σικελία η ζωή άρχιζε τη νύχτα γιατί στη διάρκεια της μέρας ο καύσωνας ήταν ανυπόφορος. Φτάσαμε στο λιμάνι, στο πιο πολυπληθές τμήμα της πόλης αυτή την ώρα. Κατά μήκος της παραλίας υπήρχαν δεκάδες εστιατόρια, μπαρ και καφέ.

«Σε λίγο θα πεθάνω της πείνας, θα πέσω εδώ και δε θα ξανασηκωθώ», είπε η Καρολίνα.

«Εμένα θα με σκοτώσει η έλλειψη αλκοόλ στο αίμα. Κοιτάξτε αυτό το μέρος, θα είναι ιδανικό για μας», είπε ο Μιχαήλ δείχνοντας ένα εστιατόριο στην παραλία.

Το Tortuga ήταν κομψό εστιατόριο με λευκές πολυθρόνες, καναπέδες στο ίδιο χρώμα και γυάλινα τραπέζια. Παντού υπήρχαν αναμμένα κεριά και για οροφή υπήρχαν τεράστια κομμάτια από ναυτικό πανί, τα οποία, καθώς κυμάτιζαν στον αέρα, έδιναν την αίσθηση πως όλο το εστιατόριο αιωρούνταν.

Τα τραπέζια περιβάλλονταν από χοντρά ξύλινα δοκάρια στα οποία ήταν τοποθετημένη μια αυτοσχέδια οροφή από καμβά. Ήταν ένα μέρος που ανέδιδε μια αίσθηση ελαφρότητας, φρεσκάδας και μαγείας. Και παρά τις υψηλές τιμές, έσφυζε από ζωή. Ο Μάρτιν σήκωσε το χέρι, έγνεψε στον σερβιτόρο και σε λίγο, χάρη σε μερικά ευρώ, καθόμασταν άνετα στους καναπέδες και κοιτάζαμε το μενού. Εγώ και το φόρεμά μου δεν ταιριάξαμε με το περιβάλλον. Είχα την εντύπωση πως όλοι

κοιτούσαν αποκλειστικά εμένα, διότι με τόσο λευκό τριγύρω έλαμπα σαν μαύρη λάμπα.

«Αισθάνομαι σαν να με παρακολουθούν, αλλά ποιος να το ήξερε πως θα τρώγαμε σε μια κανάτα γάλακτος», ψιθύρισα στον Μάρτιν με ένα χαζό, απολογητικό χαμόγελο.

Κοίταξε διερευνητικά τριγύρω, έσκυψε προς το μέρος μου και ψιθύρισε:

«Έχεις μανία καταδίωξης, κοριτσάκι, πέρα απ' αυτό είσαι πανέμορφη, οπότε άσ' τους να σε κοιτάζουν».

Ξανακοίταξα, φαινόταν σαν να μη μου δίνει κανείς σημασία κι όμως αισθανόμουν σαν να με παρακολουθεί κάποιος. Έδιωξα από τη σκέψη μου άλλη μια ψυχική ασθένεια που κληρονόμησα από τη μαμά μου και βρήκα στο μενού το αγαπημένο μου ψητό χταπόδι, πρόσθεσα ροζέ Prosecco και ήμουν έτοιμη να παραγγείλω.

Ο σερβιτόρος, αφού ήταν Σικελός, ήταν και Ιταλός, που σήμαινε πως δεν μπορούσαμε να αναμένουμε να είναι δαίμονας ταχύτητας και ότι θα περιμέναμε λιγάκι προτού αποφασίσει να έρθει να πάρει παραγγελία.

«Πρέπει να πάω τουαλέτα», ενημέρωσα κοιτάζοντας δεξιά-αριστερά.

Στη γωνία δίπλα στο ξύλινο μπαρ υπήρχε μια μικρή πόρτα οπότε κατευθύνθηκα προς τα εκεί.

Μπήκα μέσα αλλά δυστυχώς εκεί υπήρχε μόνο νιπτήρας. Γύρισα για να επιστρέψω και με δύναμη χτύπησα σε μια μορφή που στεκόταν μπροστά μου. Φώναξα καθώς το κεφάλι μου συγκρούστηκε με τον σκληρό ανδρικό κορμό. Στραβωμένη και τρίβοντας το μέτωπό μου σήκωσα το βλέμμα μου. Μπροστά μου στεκόταν ένας ψηλός, όμορφος Ιταλός. *Μήπως τον είχα ξαναδεί κάπου;* Το παγωμένο βλέμμα του με διαπερνούσε. Δεν ήμουν σε θέση να κουνηθώ όταν με κοιτούσε έτσι με τα σχεδόν κατάμαυρα μάτια του. Είχε κάτι που με τρώμαζε τόσο που σε μια στιγμή ένιωσα να ριζώνω στο πάτωμα.

«Μάλλον χάθηκες», μου είπε σε άπταιστα αγγλικά με βρετανική προφορά. «Αν μου πεις τι ψάχνεις, θα σε βοηθήσω».

Μου χαμογέλασε και φάνηκαν τα ολόισια κάτασπρα δόντια του, ακούμπησε το χέρι του ψηλά στην πλάτη μου αγγίζοντας το γυμνό μου δέρμα και με ξεπροβόδισε. Όταν ένιωσα το άγγιγμά του, ένα ρίγος διαπέρασε το σώμα μου και με έκανε να δυσκολεύομαι να περπατήσω. Ήμουν τόσο σαστισμένη, που παρά τις προσπάθειές μου δεν μπορούσα να αρθρώσω λέξη στα αγγλικά. Χαμογέλασα μονάχα ή μάλλον έκανα έναν μορφασμό και κινήθηκα προς τον Μάρτιν, διότι μέσα στην πληθώρα αυτών των συναισθημάτων, ξέχασα τελείως γιατί σηκώθηκα εξαρχής από τον καναπέ. Όταν έφτασα στο τραπέζι, η παρέα ήταν στα καλύτερά της, πίνοντας αλκοόλ – είχαν ήδη πει τον πρώτο γύρο και παράγγελλαν τον επόμενο. Έπεσα στον καναπέ, άρπαξα στο χέρι το ποτήρι με το Prosecco και το ήπια μονορούφι. Εν τω μεταξύ έκανα στον σερβιτόρο νόημα πως χρειάζομαι συμπλήρωμα.

Ο Μάρτιν με κοίταξε δείχνοντας να το διασκεδάξει.

«Μπεκρού! Και υποτίθεται πως εγώ έχω πρόβλημα με το αλκοόλ».

«Ένιωσα κάπως ιδιαίτερα διψασμένη», απάντησα ελαφρώς ζαλισμένη από το ποτό που κατέβασα με τη μία.

«Στην τουαλέτα μάλλον συμβαίνουν μαγικά, αφού η επίσκεψή σου εκεί είχε τέτοια επίδραση, μπεκρού μου».

Μετά από αυτά τα λόγια κοίταξα νευρικά γύρω μου, αναζητώντας τον Ιταλό που έκανε τα πόδια μου να τρέμουν όπως την πρώτη φορά που οδήγησα μηχανή αμέσως μόλις πήρα το δίπλωμα κατηγορίας Α. Δεν ήταν δύσκολο να τον βρω ανάμεσα στην ασπρίλα, γιατί ήταν ντυμένος όπως και εγώ, τελείως ασύμβατα με το περιβάλλον. Μαύρο φαρδύ υφασμάτινο παντελόνι, μαύρο πουκάμισο μέσα απ' το οποίο ξεπρόβαλε ένα ξύλινο ροζάριο και μοκασίνια στο ίδιο χρώμα. Αν και τον είδα μόνο για μια στιγμή, θυμόμουν με ακρίβεια την όψη του.

«Λάουρα!» Την αναζήτηση διέκοψε η φωνή του Μιχαήλ. «Μη σκανάρεις τον κόσμο με το βλέμμα σου, πίνε».

Ούτε καν παρατήρησα πως στο τραπέζι εμφανίστηκε το επόμενο ποτήρι με το αφρώδες ποτό. Αποφάσισα να πιω αργά το ροζέ υγρό, αν και είχα όρεξη να το πιω όπως το προηγούμενο, αφού το τρέμουλο των ποδιών μου δε σταματούσε. Μόλις μας σέρβιραν, πέσαμε στο φαγητό με τα μούτρα. Το χταπόδι ήταν εξαιρετικό και συνοδευόταν από γλυκές ντομάτες. Ο Μάρτιν έτρωγε ένα γιγάντιο καλαμάρι επιδέξια τεμαχισμένο και σερβιρισμένο στο πιάτο με σκόρδο και κόλιανδρο.

«Ω γαμώτο!» φώναξε ο Μάρτιν καθώς πετάχτηκε από τον λευκό καναπέ.

«Ξέρετε τι ώρα είναι; Περασμένες δώδεκα, γι' αυτό “Να ζήσεις, Λάουρα, και χρόνια πολλά...”» σηκώθηκαν και οι άλλοι δύο από τις θέσεις τους και άρχισαν χαρούμενα, δυνατά και στο πολωνικό στίλ να μου τραγουδούν το τραγούδι των γενεθλίων. Οι πελάτες του εστιατορίου κοιτούσαν με περιέργεια και στη συνέχεια προσχώρησαν στη χορωδία τραγουδώντας στα ιταλικά. Στο εστιατόριο αντήχησε δυνατό χειροκρότημα και ήθελα να ανοίξει η γη να με καταπιεί. Ήταν ένα από τα πιο μισητά τραγούδια για μένα. Μάλλον δεν υπάρχει κανείς που να του αρέσει, γιατί κανείς δεν ξέρει πώς να φερθεί όσο διαρκεί – να τραγουδάει, να χτυπάει παλαμάκια, να χαμογελάει; Κάθε επιλογή είναι λανθασμένη και κάθε φορά ο άνθρωπος μοιάζει με ηλίθιο. Με ένα ψεύτικο, μεθυσμένο χαμόγελο σηκώθηκα από τον καναπέ και χαιρέτησα, υποκλίθηκα και ευχαρίστησα για τις ευχές.

«Έπρεπε να μου το κάνεις αυτό;» γκρίνιαξα χαμογελώντας στον Μάρτιν. «Το να μου θυμίζεις ότι είμαι γριά δεν είναι ευχάριστο. Πέρα απ' αυτό, έπρεπε να συμμετέχουν όλοι αυτοί ο άνθρωποι;»

«Ε, τι να γίνει, αγάπη μου, η αλήθεια μπορεί να είναι πικρή αλλά πρέπει να λέγεται. Για να επανορθώσω και να ξεκινήσει

η αποψινή μας γιορτή παράγγειλα το αγαπημένο σου ποτό».

Μόλις τελείωσε την πρότασή του εμφανίστηκε ο σερβιτόρος με ένα μπουκάλι σαμπάνιας Moët & Chandon Rosé και τέσσερα ποτήρια.

«Τη λατρεύω!» φώναξα αναπηδώντας στον καναπέ και χτυπώντας παλαμάκια σαν μικρό κοριτσάκι.

Η χαρά μου δεν πέρασε απαρατήρητη από τον σερβιτόρο, ο οποίος μου χαμογέλασε ακουμπώντας στο τραπέζι τη σαμπανιέρα με το μπουκάλι.

«Λοιπόν, στην υγεία σου!» είπε η Καρολίνα σηκώνοντας το ποτήρι της. «Για σένα, με ευχές να βρεις αυτό που ψάχνεις, να έχεις αυτό που ποθείς και να είσαι όπου ονειρεύεσαι να βρεθείς. Χιλιόχρονη!»

Τσουγκρίσαμε τα ποτήρια μας και ήπιαμε μέχρι άσπρο πάτο. Αφού τελειώσαμε το μπουκάλι, πραγματικά χρειάζομαι να πάω τουαλέτα – αυτή τη φορά όμως αποφάσισα να τη βρω με βοήθεια. Ο σερβιτόρος μου έδειξε προς τα πού έπρεπε να κατευθυνθώ. Μετά τα μεσάνυχτα, το εστιατόριο μετατρέπεται σε νυχτερινό κλαμπ, τα πολύχρωμα φώτα άλλαζαν εντελώς το ύφος του μαγαζιού. Το λευκό, κομψό και σχεδόν αποστειρωμένο εσωτερικό διαταράχθηκε από μια έκρηξη χρωμάτων. Ξαφνικά το λευκό είχε μια τελείως διαφορετική έννοια, η έλλειψη χρώματος επέτρεπε στα φώτα να δώσουν στις αίθουσες κάθε χρώμα. Καθώς περνούσα μέσα από το πλήθος κατευθυνόμενη προς την τουαλέτα, ένιωσα πάλι αυτό το περίεργο συναίσθημα ότι με παρακολουθούσαν. Στάθηκα και κοίταξα διερευνητικά γύρω μου. Σε έναν λίγο υπερυψωμένο χώρο τραπεζιών στεκόταν, στηριζόμενος σε έναν κορμό, ο μελαχρινός άντρας με τα μαύρα ρούχα και για ακόμη μια φορά με πάγωνε με το βλέμμα του. Ήρεμα, χωρίς ίχνος συναισθήματος, με εξέταζε με τα μάτια από την κορυφή ως τα νύχια. Έμοιαζε με κλασικό Ιταλό, αν και ήταν ο λιγότερο τυπικός άντρας που είχα δει στη ζωή μου. Τα μαύρα του μαλλιά έπεφταν άστατα στο μέτωπο, το πρόσω-

πό του κοσμούσε ένα περιποιημένο μούσι λίγων ημερών, τα χείλη του ήταν γεμάτα και με σαφές περίγραμμα – σαν να είχαν δημιουργηθεί για να προσφέρουν απόλαυση στη γυναίκα. Το βλέμμα του ήταν ψυχρό και διαπεραστικό σαν του άγριου ζώου που ετοιμάζεται να επιτεθεί. Βλέποντάς τον από απόσταση συνειδητοποίησα ότι ήταν αρκετά ψηλός. Σίγουρα αρκετά ψηλότερος από τις γυναίκες που στέκονταν κοντά του, οπότε πρέπει να ήταν περίπου ένα ενενήντα. Δεν ξέρω πόση ώρα κοιταζόμασταν, είχα την εντύπωση ότι ο χρόνος σταμάτησε. Από τον λήθαργο που βρισκόμουν με έβγαλε ένας άντρας που με σκούνησε στον ώμο καθώς περνούσε δίπλα μου. Από το επίμονο κοιτάγμα είχα μαρμαρώσει σαν άγαλμα και με το σκούνημα στριφογύρισα στο ένα πόδι και έπεσα στο έδαφος.

«Είσαι καλά;» με ρώτησε ο Μελαχρινός που ξεφύτρωσε δίπλα μου σαν φάντασμα. «Αν δεν έβλεπα ότι αυτή τη φορά δεν έπεσες εσύ επάνω του, θα πίστευα πως το να σκοντάφεις σε άγνωστους άντρες είναι ο τρόπος σου να τραβάς την προσοχή».

Με έπιασε δυνατά από τον αγκώνα και με σήκωσε. Ήταν απροσδόκητα δυνατός, το έκανε με τόση ευκολία σαν να ήμουν πούπουλο. Αυτή τη φορά συντονίστηκα κάπως, ενώ το αλκοόλ στο αίμα μου μου έδωσε θάρρος. «Εσύ πάντα παριστάνεις τον τοίχο ή τον γερανό;» απάντησα ελαφρώς δυσαρεστημένη προσπαθώντας να τον κοιτάξω με το πιο παγωμένο μου βλέμμα. Απομακρύνθηκε λίγο χωρίς να με αφήσει από τα μάτια του και συνέχισε να με κοιτάζει σαν να μην μπορούσε να πιστέψει πως είμαι αληθινή.

«Με κοιτάς όλο το βράδυ, έτσι δεν είναι;» τον ρώτησα ενοχλημένη. «Με πιάνει μανία καταδίωξης αλλά η διαίθησή μου ποτέ δε με απατά».

Ο άντρας χαμογέλασε, σαν να του έκανα πλάκα.

«Κοιτάω το κλαμπ», απάντησε, «ελέγχο το προσωπικό, την εξυπηρέτηση των πελατών, ψάχνω γυναίκες που χρειάζονται τοίχο ή γερανό».

Η απάντησή του με έκανε να γελάσω και ταυτόχρονα με μπέρδεψε.

«Λοιπόν, ευχαριστώ που ήσουν γερανός και σου εύχομαι καλό βράδυ». Του έριξα το πιο προκλητικό μου βλέμμα και προχώρησα προς την τουαλέτα. Όταν τον άφησα πίσω μου, αναστέναξα με ανακούφιση. Τουλάχιστον αυτή τη φορά δε φάνηκα τελειώς ηλίθια και κατάφερα να μιλήσω.

«Τα λέμε σύντομα, Λάουρα», τον άκουσα να λέει πίσω από την πλάτη μου.

Όταν γύρισα, πίσω μου υπήρχε μόνο το πλήθος που διασκέδαζε, ο Μελαχρινός είχε εξαφανιστεί.

Πώς γνώριζε το όνομά μου; Μήπως μας άκουσε να μιλάμε; Δεν μπορούσε να είναι τόσο κοντά, θα τον είχα δει, θα τον είχα διαισθανθεί. Η Καρολίνα με έπιασε από το χέρι.

«Έλα, γιατί δε θα φτάσεις ποτέ στην τουαλέτα και θα κολήσουμε εδώ για πάντα».

Όταν επιστρέψαμε στο τραπέζι, στη γυάλινη επιφάνεια υπήρχε άλλο ένα μπουκάλι Moët.

«Α, βλέπω, αγάπη μου, ότι σήμερα γιορτάζουμε τα γενέθλια πλουσιοπάροχα», είπα χαμογελώντας.

«Νόμιζα ότι εσύ το παράγγειλες», είπε ξαφνιασμένος ο Μάρτιν. «Εγώ είχα ήδη πληρώσει και θέλαμε να συνεχίσουμε αλλού».

Κοίταξα γύρω μου στο κλαμπ. Ήξερα ότι το μπουκάλι δε βρέθηκε τυχαία εδώ και αυτός συνέχιζε να με κοιτά.

«Μάλλον θα είναι κερασμένο από το εστιατόριο. Μετά το χορωδιακό γενέθλιο τραγούδι δεν μπορούσαν να κάνουν και αλλιώς», είπε γελώντας η Καρολίνα. «Αφού είναι όμως εδώ, ας πιούμε».

Μέχρι να τελειώσει το μπουκάλι στριφογύριζα ανήσυχα στον καναπέ, ενώ αναρωτιόμουν ποιος ήταν ο άντρας με τα μαύρα ρούχα, γιατί με κοίταζε έτσι και πώς στην ευχή ήξερε το όνομά μου.

Το υπόλοιπο βράδυ κάναμε περιοδεία από κλαμπ σε κλαμπ. Στο ξενοδοχείο επιστρέψαμε όταν χάραζε.

Με ξύπνησε ένας φοβερός πονοκέφαλος. Ε ναι... υπεύθυνη ήταν η Μοët. Λατρεύω τη σαμπάνια αλλά ο πονοκέφαλος από το μεθύσι κυριολεκτικά σου διαλύει το κρανίο. Ποιος νορμάλ άνθρωπος μεθάει με σαμπάνια; Με τις τελευταίες μου δυνάμεις σηκώθηκα από το κρεβάτι και πήγα στο μπάνιο. Στο νεσεσέρ μου βρήκα χάπια για τον πονοκέφαλο, κατάπια τρία και γύρισα στο κρεβάτι. Όταν συνήλθα μετά από μερικές ώρες, ο Μάρτιν δεν ήταν δίπλα μου, ο πονοκέφαλος είχε περάσει και από το ανοιχτό παράθυρο ακούγονταν ήχοι διασκέδασης από την πισίνα. Ήμουν σε διακοπές, οπότε έπρεπε να σηκωθώ και να πάω για ηλιοθεραπεία. Παρακινήμενη από αυτή τη σκέψη, έκανα ένα γρήγορο ντους, φόρεσα το μαγιό μου και σε μισή ώρα ήμουν έτοιμη για ηλιοθεραπεία.

Ο Μιχαήλ και η Καρολίνα έπιναν ένα μπουκάλι λευκό κρασί χαλαρώνοντας δίπλα στην πισίνα.

«Γιατρικό είναι», είπε ο Μιχαήλ προσφέροντάς μου ένα πλαστικό ποτήρι. «Sorry για το πλαστικό, αλλά, εσύ το ξέρεις, έτσι λέει ο κανονισμός».

Το κρασί ήταν θαυμάσιο και δροσερό και το κατέβασα με μία κίνηση.

«Μήπως είδατε τον Μάρτιν; Ξύπνησα και δεν ήταν στο δωμάτιο».

«Δουλεύει στο λόμπι του ξενοδοχείου, στο δωμάτιο δεν είχε καλή σύνδεση το ίντερνετ», εξήγησε η Καρολίνα.

Ε, βέβαια, ο υπολογιστής είναι ο καλύτερος φίλος και η δουλειά η αγαπημένη ερωμένη, σκέφτηκα ξαπλώνοντας στην ξαπλώστρα. Την υπόλοιπη μέρα την πέρασα μονή μου, συντροφιά με το αρραβωνιασμένο ζεύγος που συνεχώς αγκαλιαζόταν. Κάθε τόσο ο Μιχαήλ διέκοπτε το ερωτικό προοίμιο λέγοντας: «Ποπό βυζιά!»

«Μήπως να γευματίσουμε;» ρώτησε. «Θα πάω να φέρω τον

Μάρτιν, τι διακοπές είναι αυτές όταν συνεχώς κάθεται μπροστά στην οθόνη».

Σηκώθηκε από την ξαπλώστρα, έβαλε μπλουζα και κατευθύνθηκε προς την είσοδο του ξενοδοχείου.

«Μερικές φορές αισθάνομαι ότι τον έχω βαρεθεί», είπα στην Καρολίνα και εκείνη με κοίταξε με τα μεγάλα της μάτια. «Ποτέ δε θα είμαι η σημαντικότερη. Πιο σημαντική από τη δουλειά, από τους φίλους, από τις απολαύσεις. Έχω την εντύπωση πως είναι μαζί μου γιατί δεν έχει κάτι καλύτερο να κάνει και έχει βολευτεί. Είναι λίγο όπως το να έχεις σκύλο – όποτε θες, τον χαϊδεύεις, όποτε έχεις όρεξη, παίζεις μαζί του, αλλά όταν δεν έχεις όρεξη για την παρέα του απλώς τον διώχνεις αφού αυτός είναι εκεί για σένα και όχι εσύ γι' αυτόν. Ο Μάρτιν μιλάει πιο συχνά με τους φίλους του στο Facebook όταν είμαστε σπίτι, παρά μ' εμένα. Για να μην αρχίσω να λέω τώρα για το κρεβάτι».

Η Καρολίνα γύρισε στο πλάι και στηρίχτηκε στον αγκώνα της.

«Ξέρεις, Λάουρα, έτσι είναι στις σχέσεις, καμιά φορά η επιθυμία εξασθενεί».

«Αλλά όχι μετά από ενάμιση χρόνο... λέμε τώρα, αν ήταν ενάμισης. Μήπως είμαι καμπούρα; Μήπως δεν είμαι μια χαρά; Είναι κακό που απλούστατα θέλω να πηδιέμαι;»

Η Καρολίνα χαμογελώντας σηκώθηκε από την ξαπλώστρα και με έπιασε από το χέρι.

«Μάλλον πρέπει να πιούμε κάτι, γιατί δε θα αλλάξει τίποτα με το να στεναχωριέσαι. Κοίτα πού βρισκόμαστε! Είναι θεϊκά εδώ και εσύ είσαι αδύνατη και κούκλα. Να θυμάσαι, αν δεν είναι αυτός, θα είναι κάποιος άλλος. Πάμε».

Έριξα πάνω μου την ελαφριά, λουλουδάτη τουνίκ, με το μαντίλι μου έφτιαξα ένα τουρμπάνι για τα μαλλιά, κάλυψα τα μάτια μου με τα εκπληκτικά Ralph Lauren γυαλιά μου και ακολούθησα την Καρολίνα στο μπαρ που βρισκόταν στο λόμπι. Αφού δε βρήκαμε στο λόμπι τους συντρόφους μας, εκείνη πή-

γε στο δωμάτιο για να αφήσει την τσάντα της και να διερευνήσει την κατάσταση σχετικά με το γεύμα. Πλησίασα στο μπαρ και έγνεψα με το χέρι στον μπάρμαν. Ζήτησα δύο ποτήρια παγωμένο Prosecco. Έναι, σαφέστατα αυτό χρειάζομαι τώρα.

«Αυτό ήταν;» άκουσα πίσω μου μια ανδρική φωνή. «Νόμιζα πως ο ουρανίσκος σου ανήκει μόνο στη Moët».

Μόλις γύρισα, πάγωσα. Πάλι στεκόταν μπροστά μου. Σήμερα δεν μπορούσα να πω ότι ήταν ο Μελαχρινός με τα μαύρα ρούχα. Φορούσε λινό παντελόνι σε υπόλευκο χρώμα και ανοιχτόχρωμο πουνκάμισο ελαφρώς ξεκουμπωμένο που ταίριαζε απόλυτα στο μαυρισμένο του δέρμα. Κατέβασε τα γυαλιά του και για άλλη μια φορά με διαπέρασε με το παγωμένο του βλέμμα. Είπε κάτι στα ιταλικά στον μπάρμαν, ο οποίος από τη στιγμή που εμφανίστηκε στο μπαρ με αγνοούσε παντελώς και στεκόταν προσοχή περιμένοντας την παραγγελία του διώκτη μου. Κρυμμένη πίσω από τα σκούρα γυαλιά μου, ήμουν αυτή τη μέρα ιδιαίτερα θαρραλέα, ιδιαίτερα θυμωμένη και ιδιαίτερα ταλαιπωρημένη από το μεθύσι.

«Γιατί μου δίνεται η βάσιμη εντύπωση ότι με παρακολουθείς;» ρώτησα σταυρώνοντας τα χέρια μου κάτω από το στήθος. Σήκωσε το δεξί του χέρι και αργά μου κατέβασε τα γυαλιά στη μύτη ώστε να μπορεί να δει τα μάτια μου. Αισθάνθηκα σαν να μου πήρε κάποιος την ασπίδα που με προστατεύει.

«Δεν είναι εντύπωση», είπε κοιτώντας με βαθιά στα μάτια. «Δεν είναι και τυχαίο. Σου εύχομαι ό,τι καλύτερο για τα εικοστά ένατα γενέθλιά σου, Λάουρα. Εύχομαι το επόμενο έτος να είναι το καλύτερο στη ζωή σου», μου ψιθύρισε και με φίλησε απαλά στο μάγουλο.

Ήμουν τόσο μερδεδεμένη που δεν μπορούσα να βγάλω λέξη. Από πού ήξερε πόσων χρόνων ήμουν; Και πώς στο διάολο με βρήκε στην άλλη άκρη της πόλης;

Από τον καταιγισμό σκέψεων με έβγαλε η φωνή του μπάρμαν. Γύρισα προς το μέρος του. Ακουμπούσε μπροστά μου ένα

ροξ μπουκάλι Moët και ένα μικρό πολύχρωμο κεράκι με ένα κεράκι αναμμένο.

«Γαμώτο!» είπα γυρνώντας προς τον Μελαχρινό που είχε κυριολεκτικά εξατμιστεί στον αέρα.

«Ωραία πράγματα», είπε η Καρολίνα πλησιάζοντας στο μπαρ. «Υποτίθεται πως θα έπινες ένα ποτήρι Prosecco και τελικά πίνεις ένα μπουκάλι σαμπάνια».

Ανασήκωσα τους ώμους μου και κοίταξα νευρικά στο χολ αναζητώντας τον Μελαχρινό, αλλά είχε ανοίξει η γη και τον είχε καταπιεί. Έβγαλα από το πορτοφόλι μου την πιστωτική μου κάρτα και την έδωσα στον μπάρμαν. Με μέτρια αγγλικά, αρνήθηκε να δεχτεί την πληρωμή λέγοντας πως ο λογαριασμός έχει τακτοποιηθεί. Η Καρολίνα του χάρισε ένα λαμπερό χαμόγελο, πήρε τη σαμπανιέρα με το μπουκάλι και προχώρησε προς την πισίνα. Έσβησα το κεράκι που ήταν ακόμη αναμμένο και την ακολούθησα. Ήμουν τσαντισμένη, μπερδεμένη και περιέργη. Το μυαλό μου έφτιαχνε διάφορα σενάρια για το ποιος ήταν ο μυστηριώδης άνδρας. Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ο εγκέφαλός μου ήταν η θεωρία του διεστραμμένου διώκτη. Δεν ταίριαζε όμως με την εικόνα του υπέροχου Ιταλού που μάλλον περισσότερο έμοιαζε να προσπαθεί να το σκάσει από τις θαυμάστριες παρά να τις παρακολουθεί. Κρίνοντας από τα παπούτσια και τα επώνυμα ρούχα που κάθε φορά φορούσε, δεν ήταν φτωχός. Επίσης, κάτι ανέφερε πως ελέγχει την ικανοποίηση των πελατών στο εστιατόριο. Επομένως, το επόμενο λογικό σενάριο ήταν πως είναι μάνατζερ στο μαγαζί που πήγαμε. Τι έκανε όμως στο ξενοδοχείο; Κούνησα το κεφάλι μου σαν να ήθελα να τινάξω από πάνω μου τις τούσες σκέψεις και έπιασα το ποτήρι. Τι με νοιάζει; σκέφτηκα πίνοντας μια γουλιά. Αυτό σίγουρα ήταν τελείως συμπτωματικό και εγώ παραλογίζομαι.

Όταν τελειώσαμε το μπουκάλι, φάνηκαν οι άντρες μας. Και είχαν εξαιρετική διάθεση.

«Πάμε να γευματίσουμε;» ρώτησε χαρούμενος ο Μάρτιν.

Το κεφάλι μου βούιζε από τη σαμπάνια, τη σημερινή αλλά και τη χθεσινή. Θύμωσα πολύ με την ανεμελιά του και του ξεφούρνισα:

«Μάρτιν, γαμώτο! Είναι τα γενέθλιά μου και εσύ είσαι εξαφανισμένος όλη μέρα, δε σε νοιάζει τι κάνω, ούτε πώς αισθάνομαι και τώρα εμφανίζεσαι σαν να μη συμβαίνει τίποτα και ρωτάς για το μεσημεριανό γεύμα; Αρκετά πια! Αρκετά, βαρέθηκα τα πράγματα να είναι πάντα όπως εσύ θες, πάντα εσύ να λες τι θα κάνουμε και ποτέ να μην είμαι η σημαντικότερη, σε καμία περίπτωση. Και η στιγμή για το μεσημεριανό γεύμα ήταν πριν από μερικές ώρες, τώρα είναι ώρα για βραδινό!»

Έπιασα το καφτάνι μου, την τσάντα και σχεδόν τρέχοντας πέρασα την πόρτα και μπήκα στο λόμπι του ξενοδοχείου. Διέσχισα το χολ και βγήκα στον δρόμο. Αισθανόμουν τα δάκρυα να γεμίζουν τα μάτια μου. Φόρεσα τα γυαλιά μου και άρχισα να προχωρώ.

Τα δρομάκια της πόλης Τζιαροντίνι ήταν γραφικά. Κατά μήκος του πεζοδρομίου υπήρχαν δέντρα γεμάτα λουλούδια, τα κτίρια ήταν πανέμορφα και περιποιημένα. Δυστυχώς, στην ψυχολογική κατάσταση που ήμουν δεν μπορούσα να εκτιμήσω το όμορφο μέρος στο οποίο βρισκόμουν. Αισθανόμουν μόνη. Κάποια στιγμή συνειδητοποίησα ότι στα μάγουλά μου κυλούσαν δάκρυα και πως εγώ έτρεχα και έκλαιγα με αναφιλητά σαν να προσπαθούσα να ξεφύγω από κάποιον.

Ο ήλιος είχε γίνει σχεδόν πορτοκαλί και εγώ ακόμη περπατούσα. Όταν μου πέρασε ο πρώτος θυμός, αισθάνθηκα τα πόδια μου να πονάνε πολύ. Τα σανδάλια μου με την ψηλή σόλα, αν και ήταν πανέμορφα, δεν ήταν άνετα για να τρέξω στον μαραθώνιο. Σε έναν δρόμο είδα ένα μικρό κλασικό ιταλικό καφέ που, όπως αποδείχτηκε, ήταν το τέλειο μέρος για ξεκούραση, αφού στον κατάλογο υπήρχε αφρώδες κρασί. Κάθισα έξω και χάζευα την ήρεμη επιφάνεια της θάλασσας. Μια με-

γάλη σε ηλικία κυρία μού έφερε το ποτήρι με το κρασί που παράγγειλα και μου είπε κάτι στα ιταλικά χαϊδεύοντάς μου το χέρι. Αχ Θεέ μου, αν και δεν καταλάβαινα ιταλικά, ήξερα πως μου έλεγε πόσο απαράδεκτοι είναι οι άντρες και δεν αξίζουν τα δάκρυά μας. Καθόμουν εκεί και χάζευα τη θάλασσα μέχρι που νύχτωσε. Δε θα μπορούσα να σηκωθώ από την καρέκλα μετά από τόσο αλκοόλ, αλλά ευτυχώς στο ενδιαμέσο έφαγα μια καταπληκτική πίτσα με τέσσερα τυριά που, όπως αποδείχτηκε, ήταν η καλύτερη συνταγή για τη θλίψη, καλύτερη και από το αφρώδες κρασί. Το τιραμισού δε που έφτιαχνε αυτή η κυρία ήταν καλύτερο και από την καλύτερη σαμπάνια.

Αισθάνθηκα έτοιμη να γυρίσω και να αντιμετωπίσω την κατάσταση που άφησα πίσω μου φεύγοντας. Κατευθύνθηκα χαλαρά προς το ξενοδοχείο. Τα δρομάκια που περπατούσα ήταν σχεδόν ερημικά, διότι βρισκονταν μακριά από τον κεντρικό παραθαλάσσιο πεζόδρομο. Κάποια στιγμή με προσέπερασαν δύο SUV. Συνειδητοποίησα ότι είχα ξαναδεί παρόμοια στο αεροδρόμιο όταν περιμένα μπροστά από την εταιρεία ενοικίασης αυτοκινήτων.

Η νύχτα ήταν καυτή και εγώ ήμουν μεθυσμένη, τα γενέθλιά μου τελείωναν και γενικά όλα ήταν λάθος, όχι όπως θα έπρεπε να είναι. Έστριψα μόλις τελείωσε το πεζοδρόμιο και κατάλαβα πως δεν ήξερα πού βρισκόμουν. *Αμάν αυτός ο προσανατολισμός μου!* Κοίταξα γύρω μου και το μόνο που είδα ήταν τα εκτυφλωτικά φώτα των διερχόμενων αυτοκινήτων.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΑΛΟΓΙΑΣ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΚΛΕΨΕΙ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Όταν η Λάουρα Μπιέλ ταξιδεύει με τον αγαπημένο της στη Σικελία για να γιορτάσει τα εικοστά ένατα γενέθλιά της και να απολαύσει τις διακοπές της, δε φαντάζεται πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα: ότι θα την απαγάγει ένας σκληροτράχηλος αλλά απίστευτα γοητευτικός Σικελός μαφιόζος, ο δον Μάσιμο Τοριτσέλι, κι ότι γι' αυτό το ακαταμάχητο αρσενικό η Λάουρα είναι ο άγγελος που είδε σε όραμα ύστερα από μια απόπειρα δολοφονίας σε βάρος του, ένας άγγελος που πρέπει πάση θυσία να κατακτήσει.

Θα την κρατήσει αιχμάλωτη στην πολυτελή του έπαυλη για 365 ημέρες και θα προσπαθήσει να κερδίσει την καρδιά της. Αν δεν τον ερωτευτεί μέσα σ' αυτό το διάστημα, είναι ελεύθερη να φύγει. Αν επιχειρήσει να αποδράσει νωρίτερα, θα κινδυνεύσει η οικογένειά της.

Η Λάουρα δε θ' αργήσει να υποκύψει στη γοητεία του, αλλά η ασυνήθιστη και ριψοκίνδυνη σχέση τους θα δοκιμαστεί από δυνάμεις που τους ξεπερνούν και απειλούν να τους χωρίσουν.

*Μια αισθησιακή και βαθιά ρομαντική ιστορία αγάπης
στην οποία βασίστηκε η ομότιτλη ταινία που προβλήθηκε
στο Netflix και συνάρπασε εκατομμύρια θεατές.*

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25033

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr